

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Τρίτην, 23^{ην} Ὀκτωβρίου/ 5^{ην} Νοεμβρίου 2019, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων ὡς θρονική ἐορτή αὐτοῦ.

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος εἶναι γνωστός εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ὁ υἱὸς Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος τῆς θεοτόκου καὶ ἀδελφός τοῦ Κυρίου κατὰ τὸν νόμον, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἀνέθεσε τὴν διαποίμανσιν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων.

Συμφώνως πρὸς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἦτο ὁ Πρόεδρος τῆς πρώτης Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων τό ἔτος 49 μ.Χ. Εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, ὁμολογήσας τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν Υἱὸν τοῦ θεοῦ καὶ Χριστόν καὶ κρημνισθεὶς διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ πτερυγίου τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καὶ ὡς Ἱερομάρτυς τιμώμενος.

Πρὸς τιμὴν τῆς μνήμης καὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ἐτίμησεν αὐτὸν εἰς τὸν παρά τό Κεντρικόν Μοναστήριον ἱερόν Ναόν αὐτοῦ δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἐσπέρας καὶ διὰ θείας Λειτουργίας τὴν πρωΐαν ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς, τῶν ὁποίων προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὴν θείαν Λειτουργίαν συνελειτούργησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιεπίσκοποι Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, Σεβαστείας κ. Θεοδόσιος, καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφῖται Ἱερομόναχοι ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης Νεκτάριος, οἱ Πρεσβύτεροι τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ π. Φάραχ / Χαράλαμπος Μπαντούρ καὶ ὁ π. Χάντερ / Γεώργιος Μπαράμκη, ἄλλοι ἱερεῖς, ὁ Ἀρχιδιάκονος Μᾶρκος καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος Εὐλόγιος, παρουσίᾳ τοῦ ἐξοχωτάτου Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφιανοπούλου καὶ ἐν προσευχῇ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἐκ τῶν ἐνοριτῶν τοῦ ναοῦ καὶ ἐκ προσκυνητῶν.

Πρὸς τό ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί καὶ ἀραβιστί ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Δίκαιοι δέ κληρονομήσουσι γῆν καὶ κατασκηνώσουσιν εἰς αἰῶνα αἰῶνος ἐπ' αὐτῆς. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσει κρίσιν, (Ψαλμ. 36,29-30), λέγει ὁ ὕμνωδός.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ ἱερά μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἐπωνύμῳ ἱερῷ αὐτοῦ ναῷ, ἵνα ἀναπέμψωμεν θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἀναιμάκτου εὐχαριστίας τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, τῷ μεγάλῳ καὶ θαυμάσιῳ ποιῶντι τοῖς ἁγίοις καὶ δικαίοις αὐτοῦ.

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἀνεδείχθη ὄργανον τῆς ἐνεργείας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καί τοῦτο διότι πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας ἐγένετο παρ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ χειροτονηθείς, καί πρῶτος τήν θείαν Λειτουργίαν ἔγραψε καί ἐξέθετο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ταύτην διδαχθεῖς, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Συναξαριστής τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν θεῖος Παῦλος ἀποκαλεῖ τόν δίκαιον Ἰάκωβον «στῦλον» (Γαλάτ. 2,9) τῆς Ἐκκλησίας, ἡ δέ Καθολική αὐτοῦ ἐπιστολή ἐμφανίζει αὐτόν ὡς «διδάσκαλον» μέγαλον προσωπικοῦ κύρους μεταξύ τῶν ἀναγνωστῶν του. Προσέλαβε τήν ὀνομασίαν «Ἀδελφόςθεος», διότι μετά τῶν ἄλλων νομιζομένων ἀδελφῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦτο υἱός τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ ἐκ γυναικός, μετά τῆς ὁποίας εἶχε συζευχθῆ οὗτος πρὶν ἢ μνηστευθῆ τήν ἀειπάρθενον Μαρίαν θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ θεοῦ. Ἐνεκεν τῆς ὑπερβολικῆς ἀσκήσεως εἶχεν ἀπεσκληρυμμένα «τά γόνατα αὐτοῦ δίκην καμήλου», διότι συνεχῶς προσηύχετο γονυπετής «προσκυνῶν τῷ θεῷ καί αἰτούμενος ἄφεισιν τῷ λαῷ». Διά δέ τήν ὑπερβολήν καί τόν ζῆλον τῆς δικαιοσύνης, τουτέστιν τῆς πίστεως εἰς τόν θεόν καί τῶν ἔργων τῶν ἀγαθῶν, ἐκαλεῖτο «ὁ Δίκαιος». «Τί τό ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐάν πίστιν λέγει τις ἔχειν, ἔργα δέ μή ἔχη; μή δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτόν»; (Ἰακώβ. 2,14), κηρύττει ἐν τῇ Καθολικῇ αὐτοῦ Ἐπιστολῇ, ἐπικαλούμενος ὡς παράδειγμα τήν σχέσιν σώματος καί ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, λέγων: «Ὡσπερ γάρ τό σῶμα χωρίς πνεύματος νεκρόν ἐστιν, οὕτω καί ἡ πίστις χωρίς τῶν ἔργων νεκρά ἐστι», (Ἰακ. 2,26).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ πίστις, ἡ στερουμένη τῶν ἔργων, εἶναι ἀργή καί νεκρά, ὅχι μόνον διότι εἶναι κενή ἀπό τάς ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι ἀποδεικνύουν τήν ὑπαρξιν πνευματικῆς ζωῆς παρά τῷ πιστεύοντι, ἀλλά καί διότι δέν δύναται νά ἐνεργήσῃ τήν σωτηρίαν· εἶναι ἀδύνατον ἡ ἀδιάφορος καί ἀνενέργητος πίστις νά ὀδηγήσῃ εἰς τήν αἰώνιον ζωήν, ὡς λέγει καί ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «Δικαιοῖ μὲν γάρ ἡ πίστις ἢ εἰς Χριστόν καί τῆς τῶν προεπαισμένων ἀπαλλάττει κηλίδος. Εἰ δέ δή τις μετά τοῦτο ράθυμός τε καί ἀναπεπτωκώς εὐρίσκοιτο, πρὸς τε τά σαρκός καί τά τοῦ κόσμου πάθη ἐπιρρεπής, νενέκρωκεν οἶονεῖ πως ἐν ἑαυτῷ τήν πίστιν... παλινδρομήσας μᾶλλον ἐπί τήν ἀρχαίαν τοῦ βίου σκαιότητα».

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἐκλήθη «Δίκαιος», διότι οὗτος ὅχι μόνον ἐπίστευσεν εἰς τόν ὑπό τῶν προφητῶν τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου προκαταγγελεθέντα Υἱόν καί Λόγον τοῦ θεοῦ, ἀλλά ἐγένετο καί κοινωνός τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ καί δή τοῦ μαρτυρικοῦ αἵματος Αὐτοῦ, ἐξομοιούμενος πρὸς τόν θάνατον Αὐτοῦ, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Ἀλλά μενοῦνγε καί ἡγοῦμαι πάντα ζημίαν εἶναι... καί σκύβαλα, ἵνα Χριστόν κερδήσω καί εὐρεθῶ ἐν αὐτῷ μή ἔχων ἐμὴν δικαιοσύνην τήν ἐκ νόμου, ἀλλά τήν διὰ πίστεως Χριστοῦ τήν ἐκ θεοῦ δικαιοσύνην ἐπί τῇ πίστει τοῦ γνῶναι αὐτόν καί τήν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ καί τήν κοινωνίαν τῶν παθημάτων αὐτοῦ, συμμορφούμενοι τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, εἰ πως καταντήσω εἰς τήν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν», (Φιλιπ. 3, 8-11).

Ἐρμηνεύων τούς λόγους τούτους ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέγει ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἡ δικαιοσύνη μας. «θεοῦ ἐστιν αὕτη δικαιοσύνη· δῶρόν ἐστι αὕτη ὀλόκληρον». Ὁ δέ ἅγιος Ἰάκωβος διδάσκει ὅτι ὁ θεός εἶναι ἡ πηγὴ τῶν τελείων δωρημάτων: «Μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί· πᾶσα δόσις ἀγαθή καί πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι καταβαῖνον ἀπό τοῦ πατρὸς τῶν φώτων, παρ' ᾧ οὐκ ἔνι παραλλαγὴ ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα», (Ἰακ. 1, 16-17).

Ὅντως πρέπει νά εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ θεός, ὁ Ὅποιος ἐκάλεσε ἡμᾶς νά γίνωμεν συμμέτοχοι τῆς δικαιοσύνης τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

είναι αξιόπιστος και τηρεί όλες τις υποσχέσεις Αὐτοῦ, διὰ τοῦτο και ὀφείλει ἕκαστος ἐξ ἡμῶν νά ἐμπιστευῆται Αὐτόν ἄνευ τινος δισταγμοῦ, ὡς λέγει ὁ σοφός Παῦλος: «Πιστός ὁ θεός δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν», (Α' Κορ. 1,9). Ἡ δέ πίστις μας εἰς τόν θεόν δοκιμάζεται διὰ τῶν ἐνεργειῶν και πράξεων ἡμῶν, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Πίστις γάρ χωρίς ἔργων νεκρά ἐστίν, ὁμοίως και ἔργα χωρίς πίστεως· ἡ γάρ ἀληθής πίστις διὰ τῶν ἔργων δοκιμάζεται».

Διὰ τοῦτο ὁ ἅγιος Ἰάκωβος συνιστᾷ μακροθυμίαν και ὑπομονήν, ἐπικαλούμενος τό παράδειγμα τῆς κακοπαθείας τῶν προφητῶν και τῆς ὑπομονῆς τοῦ Ἰώβ: «Μακροθυμήσατε οὖν ἀδελφοί και μή στενάζετε κατ' ἀλλήλων, ἵνα μή κριθῆτε· ἰδοῦ ὁ κριτής πρό τῶν θυρῶν ἔστηκεν· ὑπόδειγμα λάβετε, ἀδελφοί μου, τῆς κακοπαθείας και τῆς μακροθυμίας τούς προφήτας, οἱ ἐλάλησαν τῷ ὀνόματι Κυρίου· ἰδοῦ μακαρίζομεν τούς ὑπομένοντας· τήν ὑπομονήν Ἰώβ ἠκούσατε, και τό τέλος Κυρίου εἶδετε, ὅτι πολύσπλαγχνος ἐστίν ὁ Κύριος και οἰκτίρμων».

Οἱ ἀποστολικοί οὔτοι και κηρυγματικοί λόγοι τοῦ ἁγίου Ἰακώβου μᾶς προτρέπουν νά ἀναλογισθῶμεν ἀφ' ἐνός μὲν τήν Χριστιανικήν ἡμῶν πίστιν, ἀφ' ἑτέρου τήν ἔνταξίν μας εἰς τό μυστικόν σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τήν Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας ὁ μοναδικός και ἀπόλυτος σκοπός εἶναι νά γίνωμεν κατὰ τόν ἀπόστολον Πέτρον «θείας κοινωνοί φύσεως», (Β' Πέτρου 1,4), δηλαδή ἅγιοι και συμμετοχοί τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀφ' οὗ βεβαίως ἀπαλλαγῶμεν ἀπό τήν διαφθοράν τοῦ κόσμου, τήν ὁποίαν προκαλεῖ ἡ ἐφάμαρτος ἐπιθυμία. «θεοῦμενοι τῇ μετοχῇ τῆς θείας ἐλλάμψεως και οὐκ εἰς τήν θείαν μεθιστάμενοι οὐσίαν», ἐξηγεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ πιστεύσαντες εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς θεόν και Σωτήρα οὔτοι κατὰ τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Εὐαγγελιστήν «ἐκ θεοῦ ἐγεννήθησαν», (Ἰωάν. 1,13) ἢ ἐκ τοῦ «Πνεύματος τοῦ θεοῦ», (Ἰωάν. 3, 5 / 3,8). Οὕτω λοιπόν οἱ δεδικαιωμένοι και ἡγιασμένοι γίνονται «τέκνα θεοῦ», (Α' Ἰωάν. 3, 1-2), ὁ δέ θεός γίνεται Πατήρ αὐτῶν και συνεπῶς κληρονόμοι τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ· «Εἰ δέ τέκνα και κληρονόμοι, κληρονόμοι μὲν θεοῦ, συγκληρονόμοι δέ Χριστοῦ», (Ρωμ. 8,17), λέγει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἡμεῖς δέ σήμερον, οἱ τιμῶντες τήν ἱεράν μνήμην τοῦ θεοῦ και Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ δούλου Ἰακώβου (Ἰακ. 1,1) τοῦ Ἀδελφοθέου, τοῦ κηρύττοντος ὅτι “πολύ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη”, (Ἰακ. 5,16), ἱκετεύσωμεν σύν τῇ θεοτόκῃ και Μητρί τοῦ θεοῦ και μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἶπωμεν: «Τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ ἀδελφός χρηματίσας και διάδοχος, και ἐν ἀποστόλοις ἐπίσημος τόν ὑπέρ Αὐτοῦ θάνατον ἠγάπησας και τό μαρτύριον οὐκ ἀψησύνθης, Ἰάκωβε ἔνδοξε. Αὐτόν ἱκέτευε ἀδιαλείπτως τοῦ σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν» και εἰρηνεῦσαι τήν δοκιμαζομένην ἐκ τοῦ πολέμου περιοχὴν ἡμῶν. Ἀμήν.

Ἀπολυθείσης τῆς θείας Λειτουργίας, ἀνῆλθεν ὁ Μακαριώτατος εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ θρόνου τοῦ Πατριαρχείου ἐνδεδυμένος ἐν συνοδείᾳ και μετά τῶν Ἀρχιερέων ἐκ τῶν δωματίων τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, διῆλθε διὰ τῆς θύρας τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου, λαμβάνων ὡς και πάντες οἱ διερχόμενοι τό καθιερωμένον ἀρτίδιον εὐλογίας παρά τῆς ὑπευθύνου τοῦ ἀρτοποιείου Γεροντίσης μοναχῆς Σεραφείμας.

Εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ θρόνου ἀνεπέμφθη δέησις ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου και τῆς Συνοδείας, ἐψάλη ὁ Πολυχρονισμός τοῦ Μακαριωτάτου και ἠκολούθησε τό ἐόρτιον κέρασμα και ὁ Μακαριώτατος και πάλιν προσεφώνησεν ἑλληνιστί και ἀραβιστί ὡς

ἔπεται:

«Ἄλλ' ἐπιφαίνεται Ἰάκωβος ὁ χρηματίσας Αὐτοῦ [τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ] ἀδελφός οὐκ ἀπεξενωμένος Αὐτοῦ γεγονώς, οὔδ' ἀλλότριος τῆς εἰς Αὐτόν πίστεως, εἷς δέ τῶν σφόδρα γνησίων Αὐτοῦ μαθητῶν ὡς καί τόν θρόνον ἀνεδέξασθαι πρῶτον τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας», ἀναφέρει ὁ Εὐσέβιος Καισαρείας εἰς τὰ συγγράμματα αὐτοῦ, (Ε.Π.Ε. τόμος 21, σ. 380).

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Χρῆστε Σοφιανόπουλε,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Ἡ Ἁγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία τιμᾷ καί γεραίρει σήμερον τήν σεπτήν μνήμην τοῦ πρώτου αὐτῆς Ἱεράρχου, Πνευματικοῦ ποιμένος, διδασκάλου καί ἐγκρίτου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου. Οὗτος, εἷς ὢν ἐκ τῶν σφόδρα γνησίων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐχρίσθη ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Οἰκονόμος τῶν Μυστηρίων τῶν πνευματικῶν, τούτέστιν Ἀρχιερεύς ὑπό δέ τῆς χορείας τῶν Ἀποστόλων κατεστάθη πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ὡς λέγει καί ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ. «Χορείαν τῶν Ἀποστόλων πάνσοφε, σαφῶς ἐκόσμησας, Ἀρχιερεύς ὡς πρῶτος γεγονώς, αὐτουργία τοῦ Λόγου χρισθεῖς, ὡς μαθητῆς θεάδελφος, ἱεροκῆρυξ μυστικώτατος».

Ἡ ἐόρτιος μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἀφορᾷ οὐχί μόνον εἰς τόν τῆς Ἐκκλησίας θεσμόν, τόν ἀρρήκτως συνημμένον μετά τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς τοῦ Ἐπισκόπου καί Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλά καί εἰς τήν διαφύλαξιν τοῦ θρησκευτικοῦ καί τοῦ ἱεροῦ προσκυνηματικοῦ καθεστῶτος τῆς Ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ, δηλονότι τοῦ Χριστιανικοῦ δημογραφικοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς.

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος, ὁ ἐπικληθεῖς «δίκαιος», ἐσφράγισε τόν Ἱεροσολυμιτικόν τῆς Ἐκκλησίας θρόνον μετά τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ αἵματος, γενόμενος οὕτως συμμάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὄντος τό μυστικόν Σῶμα, ἀλλά καί ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐλέω Θεοῦ ἐγκατάστασις τῆς ἡμῶν μετριότητος ἐπί τοῦ Ἐπισκοπικοῦ θρόνου τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου ὡς διαδόχου Αὐτοῦ, διατρανώνουν τήν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τῶν Κυριακῶν τοῦ Εὐαγγελίου λόγων: «...καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς», τουτέστιν τῆς Ἐκκλησίας, (Μάτθ. 16,18).

Διό πάντες ἡμεῖς, κληρὸς καί λαός, οἱ παροικοῦντες ἐν Ἱερουσαλήμ, (Λουκ. 24,18) καί μαρτυροῦντες «τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα», (Φιλιπ. 2,9), τουτέστιν τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, καλούμεθα νά ἀκούσωμεν εἰς τοὺς προτρεπτικούς λόγους τοῦ σήμερον ἐορταζομένου Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου λέγοντος: «μακροθυμήσατε οὖν, ἀδελφοί, στηρίξατε τὰς καρδίας ὑμῶν ἕως τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου», (Ἰακ. κεφ. 5). Ἀμήν. Ἔτη πολλά!»

Τέλος, ὁ Μακαριώτατος ἐπέδωσε τὰς κλεῖδας τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου εἰς τοὺς Ἐπιτρόπους αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας